

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **G. J.** ,
skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 1 sierpnia 2024 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia,

p o s t a n o w i ł

**odmówić wstrzymania wykonania wyroku Sądu Okręgowego
w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI K 104/13,
utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z
dnia 22 września 2023 r., sygn. akt II AKa 80/23.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 kwietnia 2021 r., sygn. akt VI K 104/13, oskarżony G. J. został uznany winnym popełnienia występku z art. 258 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt II dyspozytywnej części wyroku), a także popełnienia ciągu osiemnastu przestępstw, za który na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz, na mocy art. 32 § 2 k.k., grzywnę w ilości 300 stawek dziennych po 50 zł

każda (pkt XXI dyspozytywnej części wyroku), a ponadto winnym występku z art. 272 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt XXII). Kary jednostkowe zostały następnie połączone, zaś w ich miejsce Sąd wymierzył jedną karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z pominięciem jednak kary wymierzonej za czyn stanowiący przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Sąd orzekł ponadto o obowiązku naprawienia szkody.

Powyższy wyrok, w zakresie dotyczącym oskarżonego G. J., został zaskarżony w całości, apelacją jego obrońcy, a także apelacją oskarżyciela posiłkowego, co do środka kompensacyjnego, na niekorzyść tego oskarżonego.

Sąd Apelacyjny, rozpoznając powyższe środki zaskarżenia, wyrokiem z dnia 22 września 2023 r., sygn. akt II AKa 80/23, sprostował oczywiste omyłki pisarskie, jakie wystąpiły w wyroku Sądu pierwszej instancji, a ponadto skorygował rozstrzygnięcie o karze łącznej, które pierwotnie pominęło karę wymierzoną w pkt II części dyspozytywnej wyroku oraz rozstrzygnięcie dotyczące obowiązku naprawienia szkody, zawarte w pkt XXXI dyspozytywnej części wyroku. W pozostałym zakresie, dotyczącym oskarżonego G. J., Sąd utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją obrońcy oskarżonego G. J., który zaskarżył wyrok w całości i zarzucił naruszenie prawa procesowego, a to art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 1 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., a także prawa materialnego, a to art. 53 § 2b k.k. Mając na względzie powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu. Odpowiedź na kasację złożył prokurator, wnosząc o jej uwzględnienie jedynie w zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia karalności.

Kasacja zawierała także wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu pierwszej instancji, utrzymanego wyrokiem Sądu odwoławczego.

W ocenie Sądu Najwyższego nie zasługiwał on na uwzględnienie.

Polski ustawodawca przesądził, że wykonanie orzeczenia winno nastąpić niezwłocznie po jego uprawomocnieniu się. W postępowaniu kasacyjnym, w sytuacjach wyjątkowych Sąd Najwyższy może wstrzymać jego wykonanie do czasu

rozpoznania kasacji, co zostało uregulowane w art. 532 § 2 k.p.k. Jakkolwiek Kodeks postępowania karnego nie wskazuje przesłanek, które winny determinować decyzje Sądu Najwyższego w tym zakresie, to pewne warunki brzegowe określono jednak w jego judykaturze. Najistotniejszym elementem wypracowanego w ten sposób standardu jest ustalenie, czy w samej kasacji podniesiono zarzuty, których zasadność już przy pierwszym oglądzie wydaje się oczywista i których uwzględnienie z dużą dozą prawdopodobieństwa doprowadzi do uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie istotnym z perspektywy kary, podlegającej wykonaniu.

Odnosząc powyższe do realiów niniejszej sprawy Sąd Najwyższy wskazuje, że oskarżony G. J. został skazany za popełnienie dwudziestu przestępstw. Zarzuty podniesione w kasacji nie pozwalają uznać już na obecnym etapie postępowania kasacyjnego za wysoce prawdopodobne, że zostanie on uchylony w zakresie pozwalającym na tak istotne zredukowanie wysokości ostatecznie wymierzonej kary łącznej, by wstrzymanie wykonania orzeczenia było uzasadnione. Nie przesądza to oczywiście o ostatecznym kształcie rozstrzygnięcia. Sprawa należy do niezwykle obszernych, zaś moment popełnienia niektórych czynów przypada na początek pierwszej dekady XXI wieku. Z tego względu wymaga ona pogłębionej, całościowej analizy, także z perspektywy przesłanek z art. 439 k.p.k.

Na koniec, ze względu na charakter okoliczności podnoszonych w uzasadnieniu wniosku obrońcy skazanego, zauważyć trzeba, że jeżeli niezwłoczne wykonanie kary pozbawienia wolności pociągałoby za sobą zbyt ciężkie skutki dla rodziny skazanego, właściwe w tym zakresie są instytucje prawa karnego wykonawczego.

Mając na względzie powyższe orzeczono jak w części dyspozytywnej.

[J.J.]

[ms]

